NOTITIE

Aan : Dagelijks Bestuur
Van : Afdeling beleid
Onderwerp : Verordeningen individuele inkomenstoeslag 2020
Datum : 5 december 2019
Ter : Besluitvorming en doorgeleiding

Samenvatting

Voorgesteld wordt de verordening minimabeleid en activering in te trekken en te vervangen door één van de twee voorgestelde Verordeningen Individuele inkomenstoeslag 2020.
Verordening 1 is de zogenaamde plus-verordening, verordening 2 de zogenaamde basis-verordening.

In beide verordeningen wordt niet meer onderscheid gemaakt tussen POB en IP en wordt de doelgroep uitgebreid met bijstandsgerechtigde jongeren vanaf 21 jaar tot 27 jaar met een arbeidsverplichting.

In de plus-verordening is de financiële bijdrage nu ook opengesteld voor pensioengerechtigden (op basis van de Gemeentewet) en de doelgroep is uitgebreid naar de inkomensgroep tot 120% (i.p.v. 110%). Deze uitbreiding van de doelgroep heeft financiële consequenties. Er worden in verband hiermee drie scenario's ter keuze voorgelegd om al dan niet de hoogte van de financiële bijdrage te wijzigen.

In de basis-verordening is nieuw dat de referteperiode 24 maanden bedraagt (i.p.v. 12 maanden) maar de financiële bijdrage staat niet open voor pensioengerechtigden en de inkomensgrens blijft 110%. De hoogte van de financiële bijdrage behoeft geen wijziging.

Het ongebruikelijke gegeven dat uit twee verordeningen kan worden gekozen is voortgekomen uit het overleg dat gevoerd is met de beleidsambtenaren van HLT gemeenten en Noordwijk over dit onderwerp.
Met hen is afgesproken dat de bestuurders/gemeenten op basis van het eigen gemeentelijke (minima)beleid en de financiële middelen een keus kunnen maken uit één van de twee voorgestelde verordeningen.

Voorstel

Voorgesteld wordt:

1. **In te stemmen met deze notitie en een keuze te maken uit één van de concept Verordeningen individuele inkomenstoeslag 2020: de basis-verordening of de plus-verordening. (als bijlage 1 en 2 bij deze notitie opgenomen).**
2. **Indien gekozen wordt voor de plus-verordening een keuze te maken uit de in deze notitie beschreven scenario's voor wat betreft de hoogte van de financiële bijdrage:**
   Scenario 1: hoogte van de financiële vergoeding niet wijzigen (uitgaven zullen stijgen);
   Scenario 2: verlagen met € 200 (uitgaven blijven dan naar verwachting min of meer stabiel);
   Scenario 3: verlaging beperken tot € 50 of € 100 (uitgaven liggen tussen scenario 1 en 2 in).
3. **De huidige Verordening minimabeleid en activering PW, IOAW en IOAZ ISD Bollenstreek 2017 via de gebruikelijke procedure (colleges en gemeenteraden) in te laten trekken onder gelijktijdige vaststelling van één van de voorgestelde Verordeningen individuele inkomenstoeslag 2020 (plus-verordening of basis-verordening).**
4. **Bij keuze voor de plus-verordening: voor zover pensioengerechtigden een aanvraag kunnen indienen voor de financiële bijdrage (in het kader van de Gemeentewet) de primaire besluitvorming en de besluitvorming in bezwaar daarop door de colleges te laten mandateren (met beslis- en tekenmandaat) aan het dagelijks bestuur van de ISD Bollenstreek en ook de vertegenwoordiging in rechte bij (hoger) beroep betreffende de financiële bijdrage door de colleges te laten mandateren aan het dagelijks bestuur van de ISD Bollenstreek.**

Het advies van de cliëntenraad is bijgesloten (bijlage 3). Voorgesteld wordt deze voor kennisgeving aan te nemen.

Inleiding

Voor inwoners die al langere tijd moeten rondkomen van een laag inkomen en geen uitzicht hebben op inkomensverbetering, heeft de wetgever de individuele inkomenstoeslag (voorheen genaamd langdurigheidstoeslag) in het leven geroepen. Dit is een extraatje dat jaarlijks kan worden aangevraagd en waarmee het inkomen wordt aangevuld.
Wij hebben die individuele inkomenstoeslag ondergebracht in de Verordening minimabeleid en activering 2015 (nadien aangepast). Die verordening bevat in wezen twee regelingen:

- enerzijds het zogenaamde "persoonsondersteunend budget" (POB), bedoeld met name voor die inwoners die geen uitzicht hebben op inkomensverbetering en langere tijd van een laag inkomen moeten rondkomen (dit is een vorm van minimabeleid);
- anderzijds de "inspanningspremie" (IP), bedoeld voor uitkeringsgerechtigden met uitzicht op inkomensverbetering die de afgelopen 12 maanden geen verlaging op de uitkering hebben ontvangen gerelateerd aan hun arbeidsinspanningen (dit is een vorm van participatiebeleid).

Tezamen vormen beide regelingen het minimabeleid en activering: enerzijds het stimuleren van inwoners om aan het werk te gaan en anderzijds inwoners die dat niet kunnen extra financieel te ondersteunen.

Doel van de notitie

Doel van deze notitie is om genoemde verordening te evalueren en daarbij te komen tot een voorstel met twee nieuwe verordeningen "individuele inkomenstoeslag" waaruit – op basis van het eigen gemeentelijke (minima)beleid en de financiële middelen – één verordening gekozen kan worden.

Uitgaven 2018 POB en IP verordening minimabeleid en activering

Gemeenten	Toekenningen POB/IP	Uitgaven POB	Uitgaven IP
Hillegom	189	€ 50.000	€ 58.000
Lisse	169	€ 35.000	€ 61.000
Noordwijk	315	€ 79.000	€ 98.000
Teylingen	222	€ 50.000	€ 78.000
Totaal	**895** waarvan 406 POB en 489 IP)	**€ 214.000**	**€ 295.000**

Ten opzichte van de Kwiz monitoren HLT gemeenten 2018 betekent dit in ieder geval dat het aantal toekenningen ten opzichte van 2017 gestegen is.
Het aantal toekenningen bedroeg in 2017 voor de HLT gemeenten gezamenlijk 508. En voor Noordwijk 310, dus in totaal **818** (tegen 895 in 2018).

Inhoudelijke evaluatie

Algemeen

In de Participatiewet (PW) is omschreven wie in aanmerking kunnen komen voor de individuele inkomenstoeslag. Volgens de PW moet het gaan om:
-personen van 21 jaar of ouder, maar jonger dan de pensioengerechtigde leeftijd;
-die langdurig een laag inkomen en geen in aanmerking te nemen vermogen hebben; en
-die geen uitzicht op inkomensverbetering hebben. Hierop is de POB gebaseerd.

Daarnaast is in de PW geregeld dat een premie tot een aangegeven bedrag:
-voor de bijstandsgerechtigde;
-die 27 jaar of ouder is;

-jaarlijks kan worden vrijgelaten voor zover dit naar het oordeel van het college (lees: dagelijks bestuur) bijdraagt aan zijn arbeidsinschakeling. Hierop is de IP gebaseerd.

Ervaringen uit de praktijk met de verordening minimabeleid en activering

1. Twee regelingen binnen één verordening

Het POB (in wezen de individuele inkomenstoeslag) is bestemd voor inwoners die geen uitzicht hebben op inkomensverbetering. Deze inwoners hebben dan – onder voorwaarden – recht op een extraatje in de vorm van een financiële bijdrage. Inwoners in de uitkering met een arbeidsverplichting hebben – zo was de redenering – wel uitzicht op inkomensverbetering en zouden om die reden geen recht hebben op het POB hoewel zij in dezelfde kwetsbare situatie verkeren als de doelgroep van het POB.

Dit werd uit oogpunt van minima (armoede) beleid als onrechtvaardig beschouwd. Vandaar dat voor die groep van uitkeringsgerechtigden de inspanningspremie (IP) in het leven is geroepen. Zij hebben – onder voorwaarden – eveneens recht op dat extraatje, mits zij zich wel hebben ingespannen om aan het werk te komen. Behalve deze rechtvaardiging prikkelt de IP uitkeringsgerechtigden op zoek te gaan naar werk (activering).

De praktijk heeft aangegeven voorkeur te hebben voor één regeling omdat beide instrumenten nogal eens verward kunnen worden. Dit komt mede omdat om wetstechnische redenen de leeftijd waarop men in aanmerking kan komen voor POB (21 jaar en ouder) dan wel IP (27 jaar en ouder) verschillen. Het komt ook omdat bijvoorbeeld beide instrumenten niet/onvoldoende op elkaar aansluiten (als men geen recht meer heeft op IP (bijvoorbeeld door ontheffing van de arbeidsverplichting) moet men eerst 12 maanden "wachten" voordat men weer recht kan hebben op POB.

VOORSTEL *één regeling (basis-verordening en plus-verordening)*

Voorgesteld wordt om de praktijk hierin te volgen en te komen tot één instrument: een tegemoetkoming (financiële bijdrage) in het kader van het activerend minimabeleid (waarbij POB en IP dus in elkaar worden geschoven).

2. Uitkeringsgerechtigde jongeren onder de 27 jaar hebben geen recht op IP

De praktijk heeft het, zoals vermeld, als verwarrend ervaren dat om wetstechnische redenen de leeftijd waarop men in aanmerking kan komen voor POB (21 jaar of ouder) dan wel IP (27 jaar of ouder) verschillen. Een jongere onder de 27 jaar die geen uitzicht heeft op inkomensverbetering heeft in dit stelsel onder voorwaarden wel recht op POB, maar niet als deze jongere een bijstandsuitkering ontvangt met een arbeidsverplichting (geen recht op POB noch op IP).
Hier is vanuit het oogpunt van minimabeleid geen rechtvaardiging voor aan te voeren.

VOORSTEL *bijstandsgerechtigde jongeren met arbeidsverplichting jonger dan 27 jaar (basis-verordening en plus-verordening)*

Voorgesteld wordt dan ook om bijstandsgerechtigde jongeren *met* arbeidsverplichting onder de 27 jaar eveneens in aanmerking te laten komen voor dit activerend minimabeleid. Dit is mogelijk door het "uitzicht op inkomensverbetering" anders uit te leggen (zie hierna paragraaf 6).

3. Pensioengerechtigden hebben geen recht op POB noch IP

Volgens de PW hebben personen die de pensioengerechtigde leeftijd hebben bereikt geen recht op de individuele inkomenstoeslag (dus POB noch IP). Toch kunnen ook deze personen in vergelijkbare

omstandigheden verkeren als de doelgroep van de individuele inkomenstoeslag (financiële bijdrage). In het kader van het gemeentelijk armoedebeleid is er dan ook geen reden om hen uit te sluiten van bedoelde toeslag tenzij de gemeente al iets voor deze doelgroep zou hebben geregeld. In Noordwijk is dit het geval. Deze gemeente kent de 'Doe Mee' regeling die (ook) openstaat voor pensioengerechtigden, juist in het leven geroepen omdat deze doelgroep op grond van de Participatiewet geen recht heeft op de individuele inkomenstoeslag (POB/IP).
De HLT gemeenten kennen een dergelijke of andere gemeentelijke regeling (gebaseerd op de Gemeentewet) niet.
In de bijgaande plus-verordening is daarom geregeld dat ook pensioengerechtigden in aanmerking kunnen komen voor een financiële bijdrage. Daarentegen kunnen pensioengerechtigden in de basis-verordening *niet* in aanmerking komen voor de financiële bijdrage.
Gemeenten kunnen zelf een keus maken uit beide verordeningen.

VOORSTEL *pensioengerechtigden (plus-verordening)*

Willen pensioengerechtigden een beroep kunnen doen op de individuele inkomenstoeslag (financiële bijdrage) dan moet de basis daarvoor worden gevonden in de het gemeentelijk armoedebeleid dat is geënt op de Gemeentewet. Dit kan eenvoudig door in de voorgestelde verordening de verordening ook van overeenkomstige toepassing te verklaren op pensioengerechtigden. Verschil blijft wel dat de individuele inkomenstoeslag voor personen onder de pensioengerechtigde leeftijd bijzondere bijstand is (gebaseerd op de PW) maar voor personen daarboven – gemeentelijk – armoedebeleid (Gemeentewet).

De ISD heeft geen taak op het terrein van de Gemeentewet. Indien de ISD ook aan pensioengerechtigden een financiële bijdrage zou willen gaan verstrekken, moet het dagelijks bestuur van de ISD daartoe door de colleges worden gemandateerd (delegatie is ook mogelijk maar daarvoor zou de GR ISD Bollenstreek moeten worden aangepast). Het ligt daarbij voor de hand het dagelijks bestuur van de ISD ook te mandateren voor het nemen van besluiten op eventuele bezwaarschriften en voor de vertegenwoordiging in rechte bij eventueel (hoger) beroep.

Bij mandaat blijft het college overigens verantwoordelijk. Het is daarom nodig dat de financiële bijdragen voor deze categorie apart geregistreerd worden, alsmede het aantal afwijzingen en de redenen daarvan.

Gelet op het grillige verloop van het aantal aanvragen bijzondere bijstand in het algemeen is het niet te voorzien of in dit kader extra formatie nodig zal zijn. We gaan ervan uit dat de taak vooralsnog binnen de bestaande formatie kan worden uitgevoerd.

4. Langdurig en laag inkomen

De Participatiewet schrijft voor dat bij verordening in ieder geval geregeld moet worden de wijze waarop invulling wordt gegeven aan de begrippen "langdurig" en "laag" inkomen, terwijl daarnaast bij verordening de hoogte van de individuele inkomenstoeslag bepaald moet worden.

Voor wat betreft de invulling van de begrippen "langdurig" en "laag inkomen" kan al dan niet aangesloten worden bij de huidige verordening:
- "langdurig" wil dan zeggen gedurende 12 maanden voorafgaande aan de aanvraagdatum aangewezen zijn op een laag inkomen (dit wordt ook wel de "referteperiode" genoemd); en
- "laag inkomen" minder dan 110% van de toepasselijke bijstandsnorm (exclusief vakantietoeslag).

Het zal duidelijk zijn dat de omvang van de doelgroep en daarmee de omvang van de uitgaven mede afhankelijk zijn van de (ruimere of juist beperktere) invulling van bedoelde begrippen "langdurig" en /of "laag" inkomen.
Op dit punt lopen de meningen tussen de beleidsambtenaren van de gemeenten uiteen. Op grond van het eigen (gemeentelijke) minimabeleid en/of om financiële redenen kunnen gemeenten een keus maken betreffende de invulling van de begrippen.

VOORSTEL *langdurig en laag inkomen (basis-verordening)*

Nu het voorstel is om de doelgroep uit te breiden met bijstandsgerechtigde jongeren vanaf 21 jaar tot 27 jaar *met* arbeidsverplichting is de ambtelijke wens vanuit een gemeente om het begrip "langdurig" niet op 12 maanden maar op **24 maanden** te stellen. Door de langere referteperiode wordt de uitbreiding met bedoelde jongeren (en daarmee potentieel stijgende uitgaven) gecompenseerd (ook omdat jongeren meer kans hebben op uitstroom uit de uitkering binnen die twee jaar).
In dit kader is de ambtelijke wens vanuit die gemeente om het begrip "laag" inkomen op dezelfde manier als nu in te vullen: inkomens tot **110%** van de toepasselijke bijstandsnorm. Aan deze wens is vorm gegeven in de basis-verordening.

VOORSTEL *langdurig en laag inkomen (plus-verordening)*

Voor andere gemeenten gelden de hiervoor genoemde argumenten mogelijk niet of minder.
Daarom is in de plus-verordening geregeld dat de invulling van het begrip "langdurig" ongewijzigd blijft (dus **12 maanden**), maar dat onder "laag" inkomen nu verstaan wordt: inkomens tot **120%** van de toepasselijke bijstandsnorm. Dit om beter aan te sluiten bij sommige andere (gemeentelijke) minimaregelingen die die grens ook hanteren.
Dit betekent een uitbreiding van de doelgroep (naast pensioengerechtigden en bijstandsgerechtigde jongeren vanaf 21 jaar tot 27 jaar *met* arbeidsverplichting dus ook personen met iets hogere inkomens) en dus waarschijnlijk meer uitgaven (los van de eventuele groei van de vraag).

5. Karakter en hoogte van de financiële bijdrage

De huidige verordening kent drie verschillende hoogtes van bijdragen:
voor gehuwden, voor alleenstaande (ouders) en voor hen die in een inrichting verblijven.

Er is geen afzonderlijke norm voor (eenouder)gezinnen met kinderen. Reden hiervan is dat de regering er in 2015 (via de Wet Hervorming Kindregelingen) bewust voor heeft gekozen om de bijdragen in de kosten van kinderen te versoberen. Voorheen kregen bijstandsgerechtigde ouders met kinderen aanzienlijk meer inkomensondersteuning dan werkende ouders. Het loonde daarom niet om aan het werk te gaan en dit belemmerde de uitstroom uit de bijstand. Daarom is in de Participatiewet de uitkeringshoogte van de alleenstaande ouder gelijk gesteld aan die van een alleenstaande. Voor de kosten van kinderen kunnen ouders aanspraak maken op voorzieningen uit de landelijke Rijksregeling (kindgebonden budget, kinderbijslag, kinderopvangtoeslag, inkomensafhankelijke combinatiekorting). De inkomensachteruitgang van ouders (alleenstaande ouders en gehuwden met kinderen) wordt (gedeeltelijk) gecompenseerd door het rijk. De gemeenteraden hebben met POB/IP (gebaseerd op de Participatiewet) hierbij aangesloten, zodat het rijks(inkomens)beleid niet wordt doorkruist.[1]

De praktijk kan op zich uit de voeten met de huidige bijdragen.
De bijdragen zijn relatief hoog in vergelijking met veel andere gemeenten in Nederland (te weten onder meer € 800 voor gehuwden en € 500 voor alleenstaanden/alleenstaande ouders). De bijdragen zijn destijds zo hoog vastgesteld in de veronderstelling dat inwoners deze bijdragen zouden aanwenden ter financiering van kosten die destijds vielen onder de niet meer toegestane categoriale bijstandsregelingen, zoals die voor chronisch zieken, gehandicapten en ouderen, als ook de individuele bijzondere bijstand.
In de praktijk is gebleken dat het beroep op de bijzondere bijstand hierdoor niet is afgenomen. Dit is verklaarbaar omdat het POB en het IP vrij besteedbaar zijn. Met andere woorden een aanvraag om bijzondere bijstand kan niet worden afgewezen omdat de inwoner dit jaar POB/IP heeft ontvangen of er recht op krijgt.

[1] Dit laat onverlet dat ouders met ten laste komende kinderen die noodzakelijke kosten van het bestaan niet kunnen betalen hiervoor bijzondere bijstand aan kunnen vragen. Daarnaast is er het gemeentelijk minimabeleid (dat niet is gebaseerd op de Participatiewet), zoals bijvoorbeeld het jeugdsport/cultuurfonds.

VOORSTEL *karakter financiële bijdrage (basis-verordening en plus-verordening)*

Nu de IP, bij overname van dit voorstel, verdwijnt is dan ook het voorstel de financiële bijdrage weer terug te brengen naar zijn oorspronkelijke functie van instrument van minimabeleid: het geven van een bijdrage bij een langdurig laag inkomen zonder zicht op inkomensverbetering. Vandaar ook de naam van de voorgestelde verordening: Verordening Individuele inkomenstoeslag. Hiermee heeft het vooral het karakter gekregen van minimabeleid, hoewel het (anders dan bij het POB) ook een activeringselement kent. Te weten het niet toekennen van de toeslag als men een maatregel (verlaging) heeft gekregen op de bijstandsuitkering vanwege niet of onvoldoende voldoen aan de arbeidsverplichtingen (zie hierna paragraaf 6).

VOORSTEL *hoogte financiële bijdrage (basis-verordening)*

Er worden twee verordeningen voorgesteld. De basis-verordening leidt naar verwachting niet tot extra uitgaven (de groei door uitbreiding van de doelgroep met bijstandsgerechtigde jongeren met arbeidsverplichting van 21 jaar of ouder maar jonger dan 27 jaar die eerder niet in aanmerking kwamen, wordt gecompenseerd door de langere referte periode (24 i.p.v. 12 maanden).

VOORSTEL *hoogte financiële bijdrage (plus-verordening)*

De plus-verordening daarentegen leidt naar verwachting wel tot extra uitgaven (uitbreiding doelgroepen: pensioengerechtigden, bijstandsgerechtigde jongeren met arbeidsverplichting van 21 jaar of ouder maar jonger dan 27 jaar en inkomens tot 120%).
De mate waarin de uitgaven zullen stijgen is uiteraard ook afhankelijk of er al dan niet gekozen wordt de hoogte van de financiële bijdrage te verlagen. Hierna onder financiën worden in dat kader 3 scenario's aan u voorgelegd.

6. *Zicht op inkomensverbetering*

Het al dan niet hebben van zicht op inkomensverbetering is in de huidige verordening expliciet uitgewerkt. Dit heeft zo zijn voordelen omdat dit de uitvoering vergemakkelijkt, maar heeft als nadeel dat het maatwerk minder op de voorgrond staat.
De wetgever zinspeelt op dat maatwerk daar waar hij stelt dat het college rekening moet houden met de omstandigheden van de persoon. In artikel 36, tweede lid, PW is bepaald dat tot die omstandigheden in ieder geval worden gerekend:
-de krachten en bekwaamheden van de persoon; en
-de inspanningen die de persoon heeft verricht om tot inkomensverbetering te komen.

Verder is van belang om op te merken dat het al dan niet verstrekken van een individuele inkomenstoeslag niet een gebonden maar een discretionaire bevoegdheid is (zogenaamde kan-bepaling). Dit geeft ruimte om zelf te bepalen in welke gevallen inwoners "zicht hebben op inkomensverbetering".

VOORSTEL *zicht op inkomensverbetering (basis-verordening en plus-verordening)*

Het zicht hebben op inkomensverbetering wordt in de voorgestelde verordening niet langer meer uitgewerkt, maar kan omschreven worden als de situatie waarbij redelijkerwijs verwacht mag worden dat de betrokkene door eigen inspanningen, binnen afzienbare termijn, een hoger inkomen dan 110% van de toepasselijke bijstandsnorm kan behalen. Het gaat dus – kort gezegd – om het hebben van een concreet (reëel) uitzicht op inkomensverbetering.

Voorbeelden
Van studerenden kan gezegd worden dat zij dit vooruitzicht reëel hebben, van bijstandsgerechtigden met arbeidsverplichting in het algemeen niet. Anders dan bijstandsgerechtigden hebben personen in de WW in het algemeen beduidend meer kans op werk. Van hen kan dus gezegd worden dat zij een reëel uitzicht hebben op werk. Dit geldt in het algemeen ook voor mensen in de ZW en voor personen die in deeltijd werken en bij wie geen belemmeringen zijn vastgesteld om meer uren te gaan werken. Zelfstandigen hebben doorgaans ook uitzicht op inkomensverbetering tenzij het beëindigende zelfstandigen zijn (zoals bedoeld in de Bbz).

Ook de mate van de geleverde inspanningen om tot inkomensverbetering te komen, kan er volgens de wetgever toe leiden dat men geen recht heeft op een bijdrage. Het niet zicht hebben op inkomens-verbetering kan immers het directe gevolg zijn van eigen handelen of gemaakte keuzes.
Daarom is (ook) in de voorgestelde verordening geregeld dat bij schending van de arbeidsverplichting die heeft geleid tot een maatregel (een verlaging van de bijstand) ingevolge de Afstemmingsverordening geen recht bestaat op de financiële bijdrage.

Financiën

Plus-verordening
In 2018 bedroegen de (POB en IP) uitgaven voor alle gemeenten tezamen € 509.000 en bedroeg het aantal (toegekende) aanvragen 895.

Door de voorgestelde uitbreiding van de doelgroep (met bijstandsgerechtigde jongeren in de leeftijd van 21 tot 27 jaar, pensioengerechtigden en inkomens tot 120%[2]) zal het aantal aanvragen uiteraard stijgen. Met hoeveel precies is lastig aan te geven. Met de nodige slagen om de arm gaan wij uit van een groei hierdoor naar circa 1200 (toegekende) aanvragen. Dit zou betekenen ongeveer 300 (toegekende) aanvragen extra.

De extra groei in uitgaven als gevolg van die toenemende vraag kan min of meer beteugeld worden door de hoogte van de financiële bijdragen bij te stellen.

Denkbaar zijn dan de volgende drie scenario's:

Scenario 1
Bij hantering van de huidige financiële bijdragen zullen de uitgaven bij alle gemeenten tezamen stijgen van ongeveer € 509.000 naar circa € 680.000.

Scenario 2
Door verlaging er van met € 200 (voor gehuwden: € 600 in plaats van € 800 en voor alleenstaande (ouders: € 300 in plaats van € 500) kan de groei in uitgaven als gevolg van de uitbreiding van de doelgroepen vermoedelijk gecompenseerd worden en blijven de uitgaven zo rond de € 510.000. Dit zou een achteruitgang betekenen voor inwoners die nu recht hebben op POB/IP.

Scenario 3
Gekozen kan ook worden voor een tussenoplossing door de financiële bijdragen minder te verlagen, bijvoorbeeld met € 100 of € 50. Ook dit zou een achteruitgang betekenen voor de huidige rechthebbenden, maar minder groot dan in scenario 2.
Ten opzichte van dat scenario zullen ook de uitgaven dan minder stijgen.

[2] Volgens de Kwiz monitor 2017 bedraagt het aantal huishoudens in bijvoorbeeld Teylingen 370 meer dan het aantal huishoudens met een inkomen tot 110%. Niet alle huishoudens zullen echter voldoen aan de voorwaarden (door bijv. te veel vermogen) en verder leert de ervaring dat gemiddeld 30% van de rechthebbenden ook daadwerkelijk een aanvraag zal indienen.

Basis-verordening
Onder de basis-verordening zal er vermoedelijk minder financieel veranderen.
In 2018 is er voor alle gemeenten € 509.000 uitgegeven, op 895 toegekende aanvragen. Door de uitbreiding met de doelgroep bijstandsgerechtigde jongeren in de leeftijd van 21 tot 27 jaar zal het aantal (toegekende) aanvragen toenemen (naar wij verwachten met 37 tot 45, los van de autonome groei). Door de referteperiode met 12 maanden te verlengen tot 24 maanden zullen minder inwoners aan de eisen voldoen. Het betekent bijvoorbeeld dat als een inwoner een maatregel (verlaging van de bijstandsuitkering) heeft gekregen vanwege het niet voldoen aan zijn arbeidsverplichtingen hij vervolgens geen 12 maar 24 maanden geen recht heeft op de financiële bijdrage.

Hoeveel minder dit alles zal zijn valt niet goed te becijferen, maar het zal de uitbreiding met bijstandsgerechtigde jongeren in de leeftijd van 21 tot 27 jaar naar alle waarschijnlijkheid financieel opvangen. In dat licht bezien bestaat er geen noodzaak om bij de basis-verordening de hoogte van de financiële bijdrage bij te stellen.

Evaluatie

Evaluatie is voorzien medio 2021.

Privacy

Er spelen geen bijzondere privacy aspecten in het licht van de Avg.

Communicatie

De communicatie vindt intern en extern op de gebruikelijke wijze plaats.

Bijlagen

3